

ตัวอยู่กับตัว แต่ไม่รู้จักตัว

นำเสนอเมื่อ : 8 ก.พ. 2552

ตัวอยู่กับตัว แต่ไม่รู้จักตัว

ตัวอยู่กับตัว แต่ไม่รู้จักตัว

คนเราเมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์มีชีวิตแล้ว
จิตกับกายจะอยู่ด้วยกันทำให้สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้
ถาร่างกายไม่มีจิตคอยควบคุมดูแล ก็ไม่สามารถที่จะเคลื่อนไหวได้ ร่างกายก็อยู่หนึ่ง

นั่นคือตายแล้วนั่นเอง

จิตเปรียบเสมือนคนขับรถ ส่วนร่างกายเปรียบเสมือนรถยนต์ ถ้าวรถไม่มีคนขับ
รถก็เคลื่อนไปไหนไม่ได้เช่นเดียวกับจิตกับร่างกาย
รถยนต์บางคนก็สามารถให้คนอื่นมาขับได้
ร่างกายของคนบางคนก็สามารถให้จิตญาณอื่นเข้ามาใช้ร่างได้ เช่น การเข้าทรง

เมื่อตัวเราเป็นของเรา เราอยู่กับตัว เราอยู่กับตัวแล้วเรารู้จักตัวเราดีแค่ไหน?
เรารู้จักจิตเราไหม? ทำอย่างไรจึงจะรู้จักตัวเราจิตเรา?

เมื่อจิตเราใฝ่ต่ำ ออยากลุ่มจม ออยากดื่มสุรา เราก็ต้องรู้สภาวะของจิตเรา
แต่เราอยู่ปล่อยให้จิตใฝ่ต่ำนั้นใช้ร่างกายของเราเพื่อการทำสิ่งที่เป็นการ
เราควรใช้จิตเราขัดขวางไว้ไม่ไปทำตามจิตที่ใฝ่ต่ำที่คอยยั่ว และหลอกเรา

เมื่อจิตเราใฝ่สูง มีความตั้งใจ ปรารถนาที่จะทำบุญทำกุศล ก็รู้สภาวะจิตของเราว่า
ตอนนี้จิตเราเป็นจิตที่ติงาม ทำสิ่งที่ดีให้กับตนเองและผู้อื่น

เมื่อเรารู้สภาวะของจิตเราเมื่อมีการใฝ่ตั้งงาม หรือใฝ่ต่ำแล้ว
เรารู้จักที่จะจัดการกับจิตเหล่านั้นอย่างไร
เมื่อนั้นเราถึงจะขึ้นชื่อว่ารู้จักตัวเอง

เมื่อใดที่เราทำสิ่งชั่วช้าเลวทรามเป็นปกติวิสัยวิญญาณร้ายๆ
วิญญาณที่ไม่ดีก็จะมารวมใช้ร่างกายเราในการทำสิ่งไม่ดีนั้น
เมื่อเราทำบุญวิญญานเหล่านั้นอาจจะบอกเราไม่ไปไหนแล้ว ขอร่วมทางไปกับเราด้วยเลย
อาศัยรถที่เราขับอยู่ อยู่ด้วยร่างที่เราให้อยู่ทำบาปหยาบช้าไปด้วยกัน
อีกหนอยวิญญานแล้วร้ายขึ้น
อาจจะไปชวนเพื่อนๆที่ชั่วร้ายมารวมทวงกับร่างกายเราเรื่อยๆ ขึ้นไปเรื่อยๆ
จนรถของเรามีแต่วิญญาณชั่วร้ายเต็มทั้งคันรถเลยก็เป็นได้

ในทางตรงกันข้าม ถ้าเราทำแต่สิ่งที่ดีงาม วิญญานที่ข่อยูกทำบุญ
ทำกุศลก็จะมารวมทางไปกับเรา เมื่อวิญญานเหล่านั้นได้บุญกุศลจากที่เราทำ
ด้วยจิตดีเป็นกุศลก็จะรู้จักการกตัญญูกตเวทีกี่จะตอบแทนคุณเราโดยการคอยดูแล
ปกป้องคุ้มครองเรา และช่วยดลบันดาลให้เรามีความสุขความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไป

ถ้าเรารู้ว่าในร่างกายเรามีจิตที่เป็นอกุศลอยากจะไปทำในสิ่งที่ไม่ดี
แต่เราไม่ให้ความร่วมมือ เราไม่ลงมือทำสิ่งชั่วช้าป็น
วิญญานแล้วร้ายก็ไม่สามารถใช้ร่างกายเราได้ ก็ไปหาร่างกายอื่นทำสิ่งเลวทราม
ชั่วร้ายที่อื่น

สมมุติว่าเราเป็นนักฟุตบอลเล่นอยู่ในสนามฟุตบอล เราจะมองไม่เห็นว่ามีเราเล่นอย่างไร
แต่ถ้าเราเป็นคนดูขยหน้าอัฒจันทร์เราจะเห็นและรู้ว่านักฟุตบอลเล่นกันอย่างไร
การมองตัวเราที่เช่นกัน ถ้าเราไม่เคยหยุดมองตัว เราก็จะไม่รู้ว่าตัวเราเป็นอย่างไร
มีลมหลง รัก โลภ โกรธเกลียด สำเอียง ยินดี เมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มากแค่ไหน
เพราะว่าในชีวิตแต่ละวันของเรา เราไม่เคยได้รู้จักตัวเอง ไม่รู้อารมณ์ตนเองเลย
ดังนั้นเมื่อมีอารมณ์ที่ไม่ดีเกิดขึ้นเราจึงไม่รู้เท่าทันพอที่จะดับหรือละได้เลย
สุดท้ายเราก็อยู่กับตัวเองโดยที่ไม่รู้จักตัวเองอยู่นั่นเอง